

กลยุทธ์เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกงานเขียนทางวิชาการ: กรณีศึกษานักศึกษา ระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ¹

Strategies to Avoid Plagiarism in Academic Writing: A Case Study of Master's Students in Teaching English

ทิวณา ศิริพรหม²

Thewnapa Siriprom

สมฤดี คงพุด³

Somruedee Khongput

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์หลีกเลี่ยงการคัดลอกในการเขียนงานทางวิชาการที่เป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งกำลังเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ภาษาอังกฤษจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง และแบบฝึกกระบวนการคิดออกเสียง เพื่อรวบรวมกลยุทธ์เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกและการแก้ไขงานเขียนที่มีข้อความที่คัดลอก ผลการศึกษพบว่า กลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกบ่อยครั้ง คือ การถอดความจากข้อความต้นฉบับโดยใช้สำนวนภาษาของตนเองและนำข้อความมาใช้ในการเขียนของตนเองด้วยการอ้างอิงข้อมูลอย่างเหมาะสมและถูกจริยธรรม นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาบางคนเลือกใช้วิธีที่ไม่เหมาะสมและผิดจริยธรรม คือ การคัดลอกคำศัพท์โดยไม่ใช้เครื่องหมายอัฒภาค และการอ้างอิงข้อมูลไม่ครบถ้วน ผลการศึกษานี้เสนอแนะว่า ผู้สอนควรมุ่งเน้นและสร้างความเข้าใจให้กับนักศึกษาเรื่องการอ้างอิงที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการเขียนที่ถูกต้องตามหลักจริยธรรมเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกในงานเขียนทางวิชาการต่อไป

คำสำคัญ: กลวิธี, การหลีกเลี่ยงการคัดลอก, งานเขียนทางวิชาการ, นักศึกษาไทยระดับปริญญาโท

Abstract

This study aimed to explore strategies to avoid plagiarism in English academic writing of five Thai master's students in teaching English. A semi-structured interview and think-aloud protocols were employed to gather students' writing strategies. The findings revealed that the most frequently used strategy is paraphrasing by the use of one's own words and the use of others' ideas with ethically appropriate citations. However, some students adopted an inappropriate strategy by copying some words without using quotation marks and without appropriate citations. This study suggests that teachers explicitly teach students how to employ correct citations and ethical ways of writing to avoid plagiarism in their academic papers.

Keywords: strategies, avoidance of plagiarism, academic writing, Thai master's students

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “การรับรู้เกี่ยวกับการคัดลอกงานเขียนทางวิชาการและวิธีแก้ไขงานเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกของนักศึกษาระดับปริญญาโท” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีพุทธศักราช 2559

² นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่

³ อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่

บทนำ

การเขียนเป็นการสะท้อนความคิดของผู้เขียนที่ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (Heaton, 1988) โดยใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ทางภาษา การ “เขียนเป็น” มีความสำคัญมากกว่าการ “เขียนได้” หากผู้เขียนเป็นผู้ที่ “เขียนเป็น” ผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของข้อความที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความได้อย่างชัดเจน (พรณรัตน์ หวังเชื้ออรรถชน, 2556) อย่างไรก็ตาม กว่าจะถึงขั้นการ “เขียนเป็น” นั้น ผู้ผลิตผลงานทางวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา ควรจะเริ่มจากการ “เขียนได้” และฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาไปสู่ความชำนาญในการเขียนงานทางวิชาการ เช่น บทความวิจัย บทความวิชาการ ผลงานวิชาการอื่นๆ เพื่อการตีพิมพ์ เป็นต้น (อดิศักดิ์ โพธารามิก, 2548)

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่นๆ เพราะต้องใช้การสังเคราะห์ความรู้จากการฟัง การพูด และการอ่าน เพื่อถ่ายทอดข้อมูลผ่านตัวอักษรโดยต้องมีความถูกต้องตามหลักภาษาและการเข้าใจผู้อ่านให้ติดตามเนื้อความตลอดทั้งเรื่อง และความยากในการเขียนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเลือกที่จะคัดลอกข้อความแทนการเขียนโดยใช้ภาษาของตนเอง (Heaton, 1988) ซึ่งการคัดลอก หมายถึง การนำคำศัพท์ ประโยค หรือข้อความทั้งหมดจากแหล่งข้อมูลที่ค้นพบ มาใช้ในงานเขียนของตนเองโดยไม่อ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลในงานเขียนของตนเอง หรือการนำงานทางวิชาการจากสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่อออนไลน์ มาใช้ในงานของตน และตีพิมพ์เผยแพร่งานเขียนนั้นในนามของตนเอง (Keck, 2006; Kier, 2014; สันติพงษ์ ไทยประยูร, 2558) พฤติกรรมดังกล่าวถือว่าเป็นการขโมยความคิด (Plagiarism)

การขโมยความคิดของผู้อื่นเป็นปัญหาอย่างหนึ่งทางด้านคุณภาพการศึกษาในไทย (กลุ่มติดตามและประเมินผลด้านนโยบายและงบประมาณ สำนักติดตามและประเมินผลอุดมศึกษา, 2557) สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งมีการตรวจพบว่านักศึกษาคัดลอกงานวิจัยของบุคคลอื่นเพื่อสำเร็จการศึกษา (สำนักข่าวออนไลน์ไทยพับลิก้า, 2555; บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555) เนื่องจาก การคัดลอกสามารถทำได้ง่ายโดยการตัดแปะข้อความของผู้อื่นกับข้อความบางส่วนของตนเอง ซึ่งแม้ว่า มีการอ้างอิงอย่างถูกต้องแล้วข้อความทั้งประโยคนั้นก็ยังถือว่าเป็นการคัดลอก (รมณีย์ เจริญทรัพย์, 2557) ปัญหานี้อาจเกิดจากหลายปัจจัย เช่น จริยธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล ซึ่งส่งผลต่อการขาดกระบวนการยั้งคิดและทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง การจัดสรรเวลาที่ไม่เหมาะสมต่อการเขียนงาน และการขาดความรู้เรื่องกลวิธีการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก เป็นต้น (Ramzan, Munir, Siddique, & Asif, 2011; วิชาญ กิตติสุขสันต์, 2549) นอกจากนี้ การที่สถาบันการศึกษาของไทยกำหนดเกณฑ์ให้นักศึกษาและนักวิชาการต้องสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการและตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติและนานาชาติเพื่อแสดงถึงความสำเร็จทางวิชาการ (เวคิน นพินิตย์, 2555) อาจเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้เกิดการกระทำการที่ผิดจริยธรรมเพื่อให้ได้ผลงานวิชาการภายในเวลาที่ต้องการ

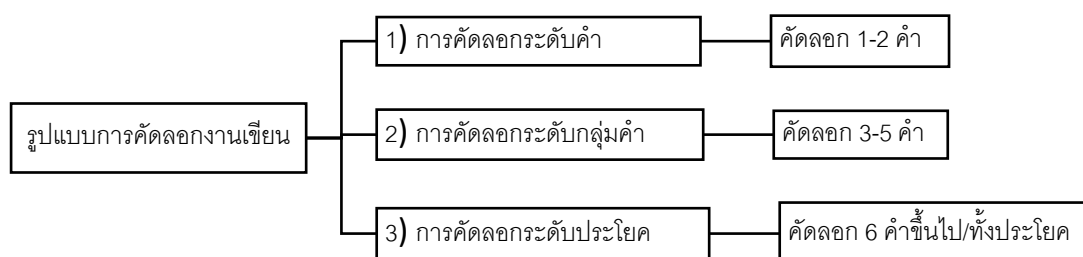
แม้ว่าหลายสถาบันการศึกษาได้นำโปรแกรมตรวจสอบการคัดลอกมาใช้เพื่อตรวจจับการคัดลอกข้อมูลที่ตรวจพบอาจมีความคลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากข้อจำกัดของโปรแกรมตรวจสอบการคัดลอกที่อาจระบุแหล่งที่มาของข้อความต้นฉบับผิด (Dahl, 2007) ดังนั้นการตรวจสอบงานเขียนทางวิชาการโดยผู้เชี่ยวชาญยังคงมีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญสามารถตรวจสอบเนื้อหาทั้งหมดและแนวคิดหลักที่ใช้ในงานเขียนได้อย่างละเอียด เช่น การคัดลอกระดับคำ กลุ่มคำ หรือประโยค ตลอดจนความถูกต้องในการอ้างอิงข้อมูล (Cheema, Mahmood, Mahmood & Shah, 2011; Keck, 2010)

การผลิตผลงานทางวิชาการที่ปราศจากการคัดลอกเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำ ซึ่งวิธีการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกงานจากบุคคลอื่นสามารถทำได้หลายวิธี ทั้งการเขียนงานด้วยความคิดของตนเองทั้งหมด (Choi, 2012) การถอดความด้วยสำนวนภาษาของตนเอง (Das & Panjabi, 2011; จิรภา วิทยารักษ์, 2555) การใส่เครื่องหมายอัญประกาศคร่อมคำพูดหรือข้อความที่คัดลอก (Barr on-Cede, Vila, Mart & Rosso, 2012; จิรภา วิทยารักษ์, 2555) และการใส่แหล่งอ้างอิงในเนื้อหาและจัดทำบรรณานุกรมที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555) การเลือกใช้วิธีการเขียนที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกย่อมแสดงถึงการเป็นผู้มีความตระหนักรู้และมีจริยธรรมในทางวิชาการ ดังนั้นวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้คือ เพื่อศึกษากลวิธีหลีกเลี่ยงการคัดลอกที่ใช้ในการแก้ไขงานเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา และเพื่อนำเสนอกลวิธีแก้ไขงานเขียนที่นักศึกษาใช้จริง ทั้งวิธีที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมในการแก้ไขข้อความที่ตรวจพบการคัดลอก จากงานเขียนโครงร่างวิจัยภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท โดยเฉพาะส่วนบทนำและการทบทวนวรรณกรรม เนื่องจากเป็นเนื้อความที่มีความเกี่ยวข้องกับความคิดหรือข้อความที่นำมาจากแหล่งอ้างอิงที่หลากหลาย เช่น หนังสือ วารสารวิชาการ บทความวิจัย เป็นต้น การศึกษานี้จะนำไปสู่การส่งเสริมการเลือกใช้กลวิธีหลีกเลี่ยงการคัดลอกที่เหมาะสมกับข้อความที่ตรงกับความคิดของตน การอ้างอิงข้อมูลที่ต้องทำตามหลักเกณฑ์ และวิธีการเขียนอย่างมีจริยธรรมในการผลิตผลงานทางวิชาการ

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

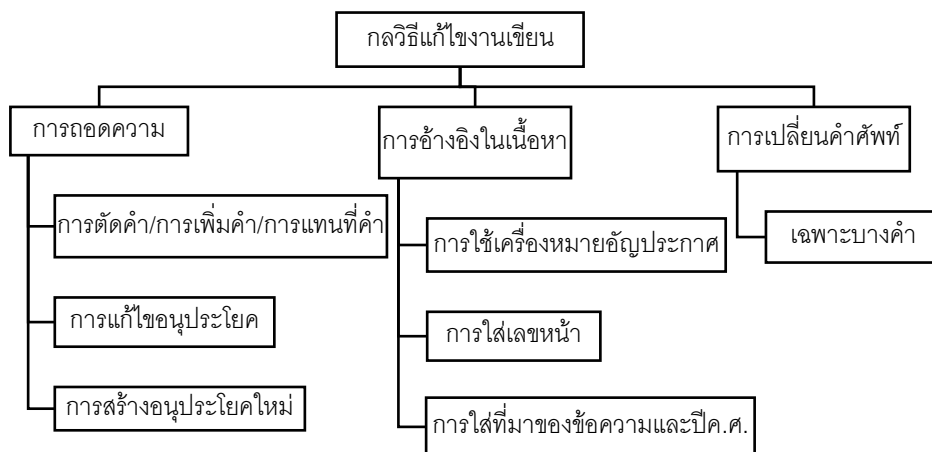
งานวิจัยนี้มีเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 เกณฑ์ ดังนี้

1. เกณฑ์เกี่ยวกับรูปแบบการคัดลอก ผู้วิจัยปรับมาจากแนวคิดของ Cheema, Mahmood, Mahmood & Shah (2011), Choi (2012) และ Keck (2010) ดังแสดงในแผนภูมิ 1 โดยสรุปได้ 3 ประเด็นหลัก ดังนี้ 1) การคัดลอกระดับคำ คือการนำคำ 1-2 คำ จากข้อความต้นฉบับมาใช้ในประโยคของตน ซึ่งถือว่าการคัดลอกในระดับต่ำ 2) การคัดลอกระดับกลุ่มคำ เป็นการนำคำจากข้อความต้นฉบับ ตั้งแต่ 3-5 คำ มาใช้ในประโยคของตน ซึ่งถือว่าการคัดลอกในระดับปานกลาง และ 3) การคัดลอกระดับประโยค เป็นการนำข้อความเกือบทั้งประโยคหรือทั้งประโยคจากข้อความต้นฉบับมาใช้ในงานเขียนของตน ซึ่งถือว่าการคัดลอกในระดับสูง

ภาพที่ 1 แผนภูมิ แสดงเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบการคัดลอกงานเขียน

2. เกณฑ์เกี่ยวกับกลวิธีแก้ไขงานเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก ผู้วิจัยปรับมาจากแนวคิดของ Barr on-Cede, Vila, Mart & Rosso (2012) และ Keck (2010) เพื่อใช้เทียบเคียงกับข้อความที่ได้รับการแก้ไขงานเขียนซึ่งแล่งกลวิธีการแก้ไขงานเขียนเป็น 3 วิธีหลัก คือ 1) การแก้ไขข้อความด้วยวิธีการถอดความซึ่งเป็นการแก้ไขข้อความโดยใช้สำนวนของตนเอง โดยผู้วิจัยตรวจสอบจากการตัดคำ/ การเพิ่มคำ/ การแทนที่คำ การแก้ไขอนุประโยค และการสร้างอนุประโยคใหม่ 2) การอ้างอิงในเนื้อหา ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของการอ้างอิงตามหลักเกณฑ์ APA การใช้เครื่องหมายอัญประกาศ การใส่เลขหน้า และการใส่ที่มาของข้อความและปีคริสต์ศักราช และ 3) การเปลี่ยนคำศัพท์และความหมายของคำ ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์กลวิธีแก้ไขงานเขียน

วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาระดับปริญญาโทที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา จำนวนทั้งหมด 5 คน มาจากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้ 1) เป็นผู้ที่กำลังเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ 2) เป็นผู้ตอบแบบสอบถามเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับการคัดลอกงานเขียนทางวิชาการและวิธีการเขียนงานเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกของนักศึกษาระดับปริญญาโท และแสดงความสนใจเข้าร่วมการวิจัยในการเก็บข้อมูลเชิงลึกอย่างเป็นทางการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัย คือ โปรแกรมตรวจสอบการคัดลอก ซึ่งเป็นโปรแกรมสำหรับตรวจสอบการคัดลอกงานเขียนโดยตรวจสอบเนื้อความที่เขียนเปรียบเทียบกับสิ่งพิมพ์ออนไลน์ เช่น บทความวารสาร เพื่อหาความซ้ำของข้อความ โดยใช้การเปรียบเทียบคำที่ซ้ำแบบคำต่อคำ และแสดงผลข้อความที่คัดลอกและแหล่งข้อมูลที่คัดลอก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ประกอบด้วยคำถามปลายเปิดซึ่งมีคำถามครอบคลุมในเรื่องปัญหาการเขียนงานทางวิชาการ และกลวิธีแก้ไขงานเขียน และ 2) แบบฝึกกระบวนการคิดออกเสียง (Think-aloud protocols) ซึ่งใช้วัดและตรวจสอบกระบวนการ

ทางความคิดในการเขียนโดยผู้เขียนแปลงเสียงออกมาเป็นคำพูดในขณะที่คิดและเขียนงาน และอ่านสิ่งที่ได้เขียนออกมาเสียงดัง เพื่อช่วยให้ผู้เขียนตระหนักในสิ่งที่กำลังดำเนินการอยู่ (Ericsson & Simon, 1984; Fisher, Milsom & Bishop, 2008; Someren, Barnard & Sanberg, 1994)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คนที่แสดงความสนใจเข้าร่วมการวิจัยในการตอบแบบสอบถามเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับการคัดลอกงานเขียนทางวิชาการและวิธีการเขียนงานเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกของนักศึกษาระดับปริญญาโท เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้กลุ่มตัวอย่างส่งงานเขียนของตนกลับมายังผู้วิจัย และนัดหมายวันเวลาเพื่อการเก็บข้อมูลเชิงลึก โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน ส่งโครงร่างวิจัยภาษาไทย และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ส่งโครงร่างวิจัยภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมบทนำและบทบทวนวรรณกรรมของโครงร่างวิจัยของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความยาวตั้งแต่ 2,572-8,977 คำ เพื่อตรวจสอบการคัดลอกโดยใช้โปรแกรมตรวจสอบการคัดลอก และผู้วิจัยนำข้อความที่พบการคัดลอกจากโปรแกรมห้มาเทียบเคียงกับเกณฑ์ที่ใช้ในการตรวจสอบการคัดลอกงานเขียนอีกครั้ง (ภาพที่ 1) เพื่อแบ่งระดับการคัดลอกข้อความออกเป็นการคัดลอกระดับคำ กลุ่มคำ และประโยค อย่างไรก็ตามก่อนถึงเวลานัดหมาย กลุ่มตัวอย่าง 2 คนที่เขียนโครงร่างวิจัยเป็นภาษาไทยยกเลิกการเข้าร่วมการวิจัย ทำให้เหลือกลุ่มตัวอย่างเพียง 5 คนที่สะดวกในการให้ข้อมูลและทั้งหมดเขียนโครงร่างเป็นภาษาอังกฤษ

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดใช้เวลาประมาณ 40-50 นาที ต่อกลุ่มตัวอย่าง 1 คน โดยมีขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้ 1) กลุ่มตัวอย่างให้การสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง 2) กลุ่มตัวอย่างฝึกการคิดออกเสียงตามรูปแบบการฝึกที่ดัดแปลงจาก Someren, Barnard & Sanberg (1994) และ Van Weijen, Van den Bergh, Rijlaarsdam & Sanders (2009) โดยเริ่มจากพูดแปลงเสียงการคำนวณตัวเลขทางคณิตศาสตร์เพื่อเป็น การฝึกฝนวิธีการคิดออกเสียงและสร้างความคุ้นชินกับการพูดว่าตนเองกำลังคิดอะไรอยู่ จากนั้นฝึกการพูดแปลงเสียงขณะแก้ไขข้อความในระดับประโยคและระดับย่อหน้า 3) กลุ่มตัวอย่างแก้ไขงานเขียนของตนเอง ที่มีข้อความคัดลอกพร้อมพูดแสดงกระบวนการคิด

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยสรุปข้อมูลเป็นประเด็นหลักและประเด็นย่อย และวิเคราะห์ข้อมูลการแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีคิดออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์กลวิธีแก้ไขงานเขียน (ภาพที่ 2) และข้อมูลทั้งหมดนำเสนอโดยการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องกลวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกในการเขียนงานทางวิชาการภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก ดังนี้ 1) ผลการตรวจสอบการคัดลอกข้อความในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง และ 2) กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้แก้ไขงานเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก

1) ผลการตรวจสอบการคัดลอกข้อความในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการตรวจสอบการคัดลอกข้อความจากโครงร่างวิจัยภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน โดยใช้โปรแกรมตรวจสอบการคัดลอก พบว่า งานเขียนทั้งหมดมีระดับการคัดลอกที่มาจากความซ้ำซ้อนของ

ข้อความกับแหล่งข้อมูลอื่น ระหว่าง 6-20% ของเนื้อความทั้งหมด ซึ่งแสดงว่า ในภาพรวม กลุ่มตัวอย่าง การคัดลอกอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจในความหมายของการคัดลอก ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“การคัดลอกงานเขียนทางวิชาการ เหมือนเอาประโยค ความคิด หรือว่าสิ่งที่คนอื่นค้นพบ และตีพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร หรือในwebsite ใดๆ ก็ตาม นำประโยคนั้นมาเขียนไว้ในงานของตนเองโดยที่ไม่ได้อ้างอิงว่าใครเป็นคนคิดใครเป็นคนเขียนค่ะ”

(ปลายฟ้า, สัมภาษณ์วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2559)

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังแสดงให้เห็นว่าตนมีความรู้เรื่องวิธีการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก ซึ่งสะท้อนได้จากคำสัมภาษณ์ของปลายฟ้าที่ว่า

“เจอประโยคที่น่าสนใจอะไรอย่างนี้ค่ะ คือเราจะนำมาใช้ แต่เราต้องอ้างอิง ก็ต้อง paraphrase”

(ปลายฟ้า, สัมภาษณ์วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2559)

จากคำสัมภาษณ์ทั้งสองข้อความจะเห็นได้ว่า การเข้าใจความหมายอย่างถ่องแท้ของการคัดลอก จะส่งผลต่อความตระหนักในการใช้วิธีที่ถูกจริยธรรมเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก อย่างไรก็ตาม เมื่อนำผลการตรวจสอบดังกล่าวมาเทียบกับเกณฑ์ตรวจสอบการคัดลอกงานเขียน (ภาพที่ 1) อีกครั้ง พบว่างานเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน มีข้อความที่คัดลอกทั้งหมด 17 ข้อความ และพบว่าเป็นการคัดลอกระดับกลุ่มคำจำนวน 3 ข้อความ และการคัดลอกระดับประโยค จำนวน 14 ข้อความ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาข้อความที่ตรวจพบการคัดลอกในโครงร่างวิจัยของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีที่ต้องตามหลักจริยธรรม จำนวน 15 ข้อความ และใช้กลวิธีที่ผิดจริยธรรม จำนวน 2 ข้อความ ข้อค้นพบนี้แสดงให้เห็นว่าการคัดลอกที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการคัดลอกในระดับประโยคมากกว่าการคัดลอกระดับคำและกลุ่มคำ ซึ่งถือว่าการคัดลอกในระดับสูง ผลจากการสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ว่า การกระทำดังกล่าวมาจากการขาดประสบการณ์ในการเขียนงานทางวิชาการ และกระทำการคัดลอกด้วยความตั้งใจเนื่องจากเร่งรีบในการเขียน ดังสะท้อนผ่านข้อคิดเห็นจากการคิดออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

“[ผม] เขียนแบบวิชาการไม่ชำนาญ บางทีเขียนแล้วมันไม่สอดคล้อง บางข้อความก็คัดลอกมาเลย เขียนด้วยตัวเองไม่ทันแล้ว แต่ส่วนใหญ่จะถอดความด้วยความคิดของตนเอง....”

(ภูผา, การคิดออกเสียงวันที่ 31 มกราคม 2559)

การกระทำการคัดลอกยังอาจเกิดจากความสะพร่าในการตรวจสอบการอ้างอิงข้อมูล ตามหลักเกณฑ์ดังสะท้อนผ่านข้อคิดเห็นจากการคิดออกเสียงของสายธารที่ว่า

“[ดิฉัน] คัดลอก ไปเอาของคนอื่นมา จำได้ ไข่ๆ ลืมใส่อ้างอิง ต้องหาว่าเอามาจากใคร”

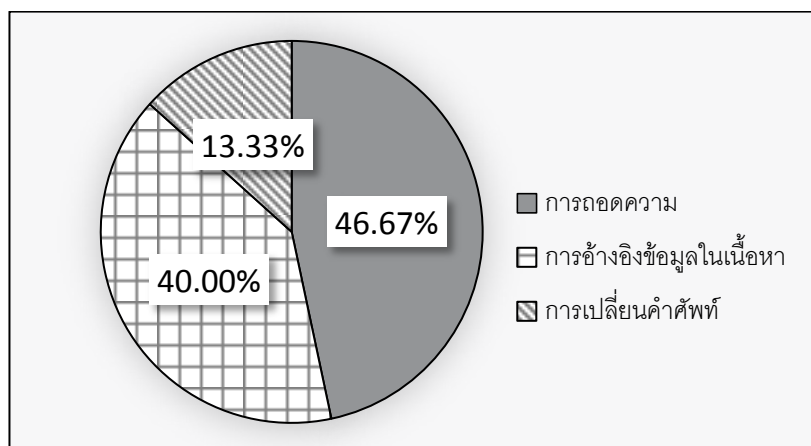
(สายธาร, การคิดออกเสียงวันที่ 24 มกราคม 2559)

กล่าวโดยสรุป ผลการตรวจสอบการคัดลอกข้อความด้วยโปรแกรมตรวจสอบการคัดลอกและเกณฑ์ตรวจสอบการคัดลอกงานเขียน (ภาพที่ 1) ทำให้ทราบว่า การคัดลอกข้อความเกิดจากการกระทำที่เจตนาและไม่เจตนา ซึ่งขึ้นอยู่กับจริยธรรมในการเขียนของผู้ผลิตผลงาน และความละเอียดรอบคอบในการเขียน

(Cheema, Mahmood, Mahmood & Shah, 2011; อุทัย บุญประเสริฐ, 2551) ในภาพรวมนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้รับรู้และเข้าใจเรื่องการคัดลอกว่าเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรมในทางวิชาการ เป็นผู้ที่เข้าใจความหมายของการคัดลอกเป็นอย่างดี มีความรู้เรื่องวิธีหลีกเลี่ยงการคัดลอก และมีความมั่นใจในการเขียนงานทางวิชาการ ซึ่งการรับรู้ที่แสดงให้เห็นผ่านรูปแบบและพฤติกรรมการคัดลอกงานเขียนที่นักศึกษาระบุว่าเคยทำพฤติกรรมการคัดลอกในการเขียนงานทางวิชาการน้อยครั้งซึ่งการตัดสินใจไม่คัดลอกนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น นิสัยส่วนตัวที่ไม่กระทำการคัดลอก ความรู้เรื่องการเขียนงานทางวิชาการที่เพียงพอและการจัดสรรเวลาที่เหมาะสมในการเขียนเพื่อให้ทันกำหนดส่งงานเขียน ย่อมส่งผลให้ผู้เขียนงานทางวิชาการตัดสินใจไม่กระทำการคัดลอก (พัชรี เขตต์จะโป๊ะ, 2552)

2) กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้แก้ไขงานเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกข้อความ

จากข้อมูลการคิดออกเสียงขณะแก้ไขงานเขียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีที่หลากหลายในการแก้ไขงานเขียน ซึ่งเป็นกลวิธีที่เหมาะสมและถูกหลักจริยธรรม สามารถแจกแจงวิธีการได้ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงจำนวนข้อความที่ได้รับการแก้ไขด้วยกลวิธีที่ถูกหลักจริยธรรม

จากภาพที่ 3 พบว่า กลวิธีแก้ไขงานเขียนที่กลุ่มตัวอย่างใช้มี 3 วิธี ได้แก่ 1) การถอดความ 2) การอ้างอิงในเนื้อหา และ 3) การเปลี่ยนคำศัพท์ โดยสามารถแจกแจงรายละเอียดของแต่ละกลวิธีได้ดังนี้

1) การถอดความ ซึ่งเป็นวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด โดยใช้ในการแก้ไขข้อความจำนวน 7 ข้อความ (46.67%) จากทั้งหมด 15 ข้อความที่มีการแก้ไขด้วยกลวิธีที่ถูกหลักจริยธรรม

ความนิยมของการถอดความสะท้อนได้จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจากการสัมภาษณ์หลังแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการคิดออกเสียง ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“[ผม] ใช้วิธี Paraphrase เพราะรู้วิธีเดียว”

(สมชาย, สัมภาษณ์วันที่ 25 มกราคม 2559)

“[ผม] คิดว่า Paraphrase เป็นวิธีที่ถนัดที่สุด และเป็นวิธีที่สะท้อนความเข้าใจของเราได้ด้วย ถ้าเกิดว่า Paraphrase ไม่ได้ แสดงว่ายังไม่ค่อยเข้าใจ”

(ภูผา, สัมภาษณ์วันที่ 31 มกราคม 2559)

“[ดิฉัน] เลือกใช้วิธี *Paraphrase* เนื่องจาก [ดิฉัน] นำข้อมูลเรื่องเดียวกันมาจากหลายแหล่งข้อมูล จึงต้องอ่านเยอะๆ อย่างเข้าใจ และเขียนเป็นข้อความเดียวกัน”

(ปลายฟ้า, สัมภาษณ์วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2559)

วิธีการถอดความเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากกว่าวิธีอื่น เนื่องจากเป็นวิธีที่นักศึกษามีความถนัด และได้เรียนรู้มาจากในห้องเรียน จากหนังสือ และสื่อออนไลน์ จนทำให้นักศึกษามีความชำนาญทางด้านการถอดความและถ่ายทอดความหมายตรงกับข้อความที่ต้องการ (Foltynek, Rybicka & Demoliou, 2014)

เมื่อพิจารณาลักษณะการถอดความของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ พบว่า มีการถอดความโดยวิธีที่หลากหลาย ดังแสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 ประเภทการถอดความและตัวอย่างประโยคของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภท	ประโยคที่ตรวจพบการคัดลอก ¹	ประโยคที่แก้ไข ²
การเพิ่มเติมคำ/ การแทนที่คำ	Swierzbis (2014) says that the head noun is the core of the noun phrase, and it may stand alone or have determiners or modifiers before it (pre-modifiers), or after it (post-modifiers). (สมชาย)	Swierzbis (2014) says that the head noun is the core of the noun phrase. <u>The head noun set by itself or occur with determiners or modifiers</u> before it (pre-modifiers), or after it (post-modifiers). (สมชาย)
การสร้างอนุประโยคใหม่	Chand (2008) conducted a case study... The findings also indicated that even though learning had taken place in this distance education context some face-to-face teaching would have been necessary since regular contact between teachers and learners is seen by learners as very beneficial and more likely to lead to a better development of listening skills. (ภูผา)	The findings also indicated that even though learning <u>studied within distance education environment, some traditional teaching would have been necessary since regular contact between teachers</u> and traditional learners is seen by learners as very beneficial and more likely to lead to a better development of listening skills. (ภูผา)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาเลือกใช้การถอดความด้วยวิธีการตัดคำ/เพิ่มคำ/แทนที่คำประมาณ 1-2 คำในแต่ละประโยค และการสร้างอนุประโยคใหม่ อาจเป็นเพราะการแก้ไขด้วย 2 วิธีนี้ทำได้รวดเร็วกว่าวิธีการแก้ไขอนุประโยค (Keck, 2010) จะเห็นได้ว่าประโยคที่ได้รับการแก้ไขของสมชายและภูผามีการใช้คำศัพท์คำเดิมร่วมกับคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ในประโยคที่ตรวจพบการคัดลอก ซึ่งประโยคที่ได้รับการแก้ไขยังคงความหมายของข้อความต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม การถอดความมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งการถอดความด้วยวิธีการตัดคำ/เพิ่มคำ/แทนที่คำ การถอดความด้วยวิธีการแก้ไขอนุประโยค และการถอดความด้วยการสร้างอนุประโยคใหม่ การเลือกใช้จึงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้เขียนงานทางวิชาการ และลักษณะของข้อความที่ต้องการนำมาใช้ในงานเขียนของตนเอง (Foltynek, Rybicka & Demoliou, 2014)

¹ ข้อความที่มีการคัดลอกคือข้อความที่เน้นตัวหนา

² ข้อความที่ได้รับการแก้ไขคือข้อความที่เน้นตัวหนาและตัวเอียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่น่าสนใจว่า นักศึกษาบางคนสามารถเลือกใช้วิธีที่เหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก แต่การแก้ไขข้อความใหม่อีกครั้งยังอาจมีความผิดพลาดทางจริยธรรมได้ ดังตัวอย่างประโยคของสมชายที่ใช้วิธีการแก้ไขโดยการเปลี่ยนโครงสร้างประโยคจากการเน้นประธานเป็นผู้กระทำเป็นประโยคที่เน้นประธานเป็นผู้ถูกกระทำ ทำให้ความหมายบางส่วนเปลี่ยนไปจากข้อความต้นฉบับ จึงยังถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดจริยธรรมในการเขียน ความผิดพลาดนี้อาจเป็นผลมาจากการขาดความเข้าใจบางเรื่องของหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และความเร่งรีบในการแก้ไขงาน (อุทัย บุญประเสริฐ, 2551)

นอกจากนี้ ข้อมูลจากการคิดออกเสียงยังแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาบางคนใช้กลวิธีที่ไม่เหมาะสมและผิดจริยธรรมกับการแก้ไขข้อความที่ตรวจพบการคัดลอก ดังตัวอย่างประโยคของมะลิในตาราง 2 ซึ่งชี้ให้เห็นว่า มะลิได้คัดลอกคำศัพท์จากแหล่งข้อมูลอื่นโดยไม่ได้ใช้เครื่องหมายอัญประกาศคร่อมระหว่างคำที่คัดลอกมา และดำเนินการแก้ไขข้อความด้วยวิธีการสลับตำแหน่งการวางคำศัพท์เพียงบางส่วน จึงทำให้ประโยคดังกล่าวยังคงเป็นประโยคที่มีการคัดลอก ผลการแก้ไขประโยคของมะลิชี้ให้เห็นว่า นักศึกษายังคงขาดความรู้เรื่องวิธีการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก และอาจเกิดความสับสนในการอ้างอิงความคิดของตนเองกับข้อความของผู้อื่น (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555)

ตาราง 2 กลวิธีที่ผิดจริยธรรมในการแก้ไขข้อความเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก

กลวิธี	การแก้ไขข้อความ	ประโยคที่ตรวจพบการคัดลอก ³	ประโยคที่แก้ไข ⁴
การเปลี่ยนคำศัพท์	สลับตำแหน่งคำศัพท์ และคัดลอกคำศัพท์บางคำแต่ไม่ได้ใช้เครื่องหมายอัญประกาศ และบอกที่มาของข้อมูล	It includes association, elaboration , imagery, visual encoding, auditory encoding, using word-structure, semantic encoding, and contextual encoding. (มะลิ)	It includes association, imagery , visual encoding, elaboration, auditory encoding, using word-structure, semantic encoding, and contextual encoding. (มะลิ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการคิดออกเสียงยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ประสงค์จะแก้ไขประโยคที่ตรวจพบการคัดลอก ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ข้อความที่ไม่ได้รับการแก้ไข

เหตุผล	ประโยคที่ตรวจพบการคัดลอก	ประโยคที่แก้ไข
การนำคำศัพท์ทั่วไปมาใช้ในงานเขียน	Swierzbins (2014) states that possessives, quantifiers, numbers, articles, and demonstratives are categorized as determiners. (สมชาย)	ไม่ประสงค์แก้ไขข้อความ

จากตาราง 3 พบว่า ประโยคที่ตรวจพบการคัดลอกมีคำศัพท์ที่คัดลอกมาจากแหล่งข้อมูลอื่นซึ่งสมชายมิได้ใช้เครื่องหมายอัญประกาศคร่อมคำศัพท์ดังกล่าว และปฏิเสธที่จะแก้ไขประโยคที่ตรวจพบการคัดลอกนั้น โดยให้เหตุผลว่า

³ ข้อความที่มีการคัดลอกคือข้อความที่เน้นตัวหนา

⁴ ข้อความที่ได้รับการแก้ไขคือข้อความที่เน้นตัวหนาและตัวเอียง

“คำศัพท์ที่ใช้ในประโยค [ของผม] เป็นคำศัพท์ทั่วไปสามารถใช้ได้เลย [ผม] ยอมรับว่า
คัดลอกคำศัพท์เหล่านี้มาเลย แต่ก็ระบุชื่อผู้เขียนงานและแหล่งที่มาของข้อมูลแล้ว”

(สมชาย, สัมภาษณ์วันที่ 25 มกราคม 2559)

จากคำสัมภาษณ์สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาระทำการคัดลอกจริงโดยมิได้ใช้เครื่องหมาย
ัญประกาศคร่อมระหว่างคำที่คัดลอกมาและนำข้อความมาใช้ในการเขียนของตน ซึ่งอาจมาจากความ
เข้าใจผิดทางหลักภาษา ขาดความละเอียดรอบคอบในการเขียนหรือมีความรู้ที่จำกัดเรื่องการใช้วิธีหลีกเลี่ยง
การคัดลอก (Marshall & Garry, 2005) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Zimitat (2007) พชรี เขตต์จะเป๊ะ (2552)
และ อูทัย บุญประเสริฐ (2551) ที่พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาบางส่วนมีพฤติกรรมไม่อ้างอิงแหล่ง
ที่มาของข้อมูล และไม่ให้ความสำคัญกับการอ้างอิงข้อมูลตามหลักเกณฑ์เนื่องจากขาดการสั่งสมความรู้
เรื่อง การเขียนงานทางวิชาการและการหลีกเลี่ยงการคัดลอกอย่างเพียงพอ รวมถึงการหลงลืมเรื่องการ
อ้างอิงข้อมูล ในระหว่างการเขียนงานทางวิชาการ ซึ่งกระทำการไปโดยขาดความรู้และไม่มีเจตนาคัดลอก
อย่างแท้จริง

บทสรุป

ข้อค้นพบในการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ที่กำลังเขียนโครงร่างวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการเขียนงานทางวิชาการ และส่วนใหญ่
เลือกใช้วิธีที่ถูกจริยธรรมในการเขียนและนิยมใช้วิธีถอดความเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกในการเขียนงาน
ทางวิชาการ ขณะที่นักศึกษบางส่วนที่ได้เรียนรู้เรื่องการหลีกเลี่ยงการคัดลอกมาแล้วก็ยังคงกระทำการคัดลอก
ในงานเขียนของตนโดยถอดความผิดความหมายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อความต้นฉบับหรือถอดความโดย
ไม่มีการอ้างอิงข้อมูลในงานเขียนของตน แม้ว่านักศึกษาจะมีความรู้ทางภาษาอังกฤษและผ่านการเรียนเรื่อง
กลวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ มาแล้วจากในห้องเรียน การเลือกใช้กลวิธีหลีกเลี่ยงการคัดลอกที่เหมาะสมใน
ขณะลงมือเขียนงานจริงย่อมส่งผลต่องานเขียนที่ถูกต้องตามหลักจริยธรรม การที่นักศึกษบางส่วนใช้กลวิธี
ที่ไม่เหมาะสมและทำให้เกิดงานเขียนที่ผิดจริยธรรมนั้นแสดงให้เห็นถึงการขาดทักษะทางการเขียนที่มี
ประสิทธิภาพ และการขาดความเข้าใจที่ถูกต้องในการใช้กลวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกในงานเขียน
ทางวิชาการ ดังนั้น ผู้สอนควรมุ่งเน้นในการให้ความรู้เรื่องกลวิธีที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก และ
การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ต่างๆ โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ APA พร้อมทั้งส่งเสริม
ให้เกิดการฝึกฝนการใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษามีความคล่องแคล่วและมั่นใจ ในการเลือกใช้กลวิธี
ที่เหมาะสมกับลักษณะของข้อความในงานเขียนของตน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาที่กำลังเขียนงาน
ทางวิชาการเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

1. สถานศึกษาควรจัดอบรมและส่งเสริมให้ความรู้เรื่องการหลีกเลี่ยงการคัดลอกโดยเฉพาะ
การเลือกใช้วิธีการเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกในงานเขียนทางวิชาการให้กับนักศึกษาที่ขาดการรับรู้
ในด้านนี้และมีความเสี่ยงที่จะคัดลอก รวมถึงผู้สนใจในเรื่องการเขียนงานทางวิชาการ

2. การวิจัยครั้งต่อไปอาจวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางภาษาศาสตร์อย่างละเอียดในข้อความที่กลุ่มตัวอย่างแก้ไขเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนงานทางวิชาการในแง่ของประเภทของการเขียน และการเขียนอย่างถูกหลักจริยธรรม

ข้อจำกัดของงานวิจัย

1. การกระจุกตัวของกลุ่มตัวอย่าง เฉพาะนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเท่านั้น จึงทำให้ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถนำไปใช้เทียบเคียงได้โดยตรงกับนักศึกษากลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

2. การศึกษาครั้งนี้ได้วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางภาษาศาสตร์อย่างละเอียดในข้อความที่กลุ่มตัวอย่างแก้ไขเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก เช่น เหตุใดถึงใช้คำศัพท์คำนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอก ดังนั้นการวิเคราะห์ทางภาษายังละเอียดดังกล่าว อาจสร้างความชัดเจนเรื่องการแปลความที่คงความหมายตรงกับข้อความต้นฉบับ และลดการแปลผิดหรือใช้ภาษาไม่เป็นธรรมชาติ

บรรณานุกรม

- กลุ่มติดตามและประเมินผลด้านนโยบายและงบประมาณ สำนักติดตามและประเมินผลอุดมศึกษา. (7 สิงหาคม 2557). **สรุปการประชุมคณะกรรมการการอุดมศึกษา ครั้งที่ 8/2557**. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2558, จาก <http://www.mua.go.th/users/hecommission/doc/resolution/2557/news8-57.pdf>.
- จิราภา วิทยาภิรักษ์. (2555). บทความปริทัศน์ การลอกเลียนงานวิชาการและวรรณกรรมโดยมิชอบ (Plagiarism). **วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม**. ปีที่ 11 ฉบับที่ 3. หน้า 1-4.
- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2555). **การคัดลอกผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัย สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ (Academic Plagiarism) “ประเด็นที่เราควรตระหนัก”**. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2559. จาก <http://www.grad.chula.ac.th/download/files/Plagiarism.pdf>.
- พัชรี เขตต์จะโป๊ะ. (2552). **การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนของ นักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2559. จาก <http://cmuir.cmu.ac.th/handle/6653943832/25942>.
- พรณรัตน์ หวังเอื้ออดตชน. (2556). บทความทางภาษาไทย: การวิเคราะห์การตั้งชื่อ คำนำ เนื้อเรื่อง และ สรุป. **วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร**. ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม). หน้า 85-94.
- รมณีย์ เจริญทรัพย์. (2557). **การโจรกรรมทางวรรณกรรม Plagiarism**. สืบค้นเมื่อ 7 เมษายน 2559. จาก http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:D7Zc8a9n1zYJ:www2.rdi.ku.ac.th/newweb/wp-content/uploads/2013/05/KM_plagiarism.pdf+&cd=9&hl=en&ct=clnk&gl=th.
- วิชาญ กิตติสุขสันต์. (2549). อาชญากรรมทางวิชาการ. คู่มืออาชญากรรมศาสตร์. **ข่าวสารในห้องสมุด จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. สืบค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2558. จาก <http://www.car.chula.ac.th/culib/v22n2y2549/article3v22n22549.pdf>.
- เวคิน นพนิตย์. (2555). การทำผิดจริยธรรมในการเขียนและตีพิมพ์ผลงานวิชาการ. **กองบรรณาธิการวารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา**. ปีที่ 7 ฉบับที่ 2. หน้า 97-104.
- สันติพงษ์ไทยประยูร. (2558). **ระบบตรวจสอบลิขสิทธิ์ ผลงานวิชาการและวิทยานิพนธ์**. ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2558. จาก <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:DEMIw5HSsMMJ:main.library.tu.ac.th/conference2014/pdf/copycat-ppt.pdf+&cd=3&hl=en&ct=clnk&gl=th>.
- สำนักข่าวออนไลน์ไทยพับลิก้า (2 กันยายน 2555). **คดีคัดลอกข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ “ศุภชัย หล่อโลหการ” ศาลอุทธรณ์ยืนยกฟ้องคดีหมิ่นประมาท ระบุ “วิลเลียม แอลลิส” คือผู้เขียน**. วิกฤติมาตรฐานงานวิจัย. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2558. จาก <http://thaipublica.org/2012/09/appeal-dismissed-william-ellis/>.

- อดิศักดิ์ โพธารามิก. (2548). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘*. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2558. จาก <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:NU2DMsUAuEkJ:www.grad.psu.ac.th/mua/notice01.pdf+&cd=1&hl=en&ct=clnk&gl=th>.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2551). *Plagiarism การละเมิดทางวรรณกรรมและจริยธรรมทางวิชาการ*. สืบค้นเมื่อ 7 เมษายน 2559. จาก <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:2LinS0yLUCoJ:www.dpu.ac.th/ces/download.php%3Ffilename%3D1377584728.pdf+&cd=7&hl=en&ct=clnk&gl=th>.
- Barr on-Cede, A., Vila, M., Mart, M. & Rosso P. (2012). Plagiarism meets paraphrasing: Insights for the next generation in automatic plagiarism detection. *Association for Computational Linguistics*, 39(4), 917-947.
- Cheema, Z., Mahmood, S., Mahmood, A., & Shah, M. A. (2011). Conceptual awareness of research scholars about plagiarism at higher education level: Intellectual property right and patent. *International Journal of Academic Research*, 3(1), 666-671.
- Choi, H. (2012). Paraphrase practices for using sources in L2 academic writing. *English Teaching*, 67(2), 51-78.
- Dahl, S. (2007). Turnitin® The student perspective on using plagiarism detection software. *Active Learning in Higher Education*, 8(2), 173-191.
- Das, N., & Panjabi, M. (2011). Plagiarism: Why is it such a big issue for medical writers?. *Perspectives in Clinical Research*, 2(2), 67.
- Ericsson, K. A., & Simon, H. A. (1984). *Protocol analysis: Verbal reports as data*. Cambridge, Massachusetts: MIT press. Retrieved on June 30, 2016 From <http://ammonwiemers.com/IdetPortfolio/articles/Assessment/Protocol%20Analysis%20--%20Verbal%20Reports%20as%20Data.pdf>.
- Fisher, R., Milsom, R., & Bishop, C. (2008). *Write Aloud moving from talk to writing in the early years*. *English*, 4(11), 32.
- Foltynek, T., Rybicka, J., & Demoliou, C. (2014). Do students think what teachers think about plagiarism?. *International Journal for Educational Integrity*, 10(1), 21-30.
- Heaton, J.B. (1988). *Writing English language tests*. New York: Longman.
- Keck, C. (2006). The use of paraphrase in summary writing: A comparison of L1 and L2 writers. *Journal of Second Language Writing*, 15(4), 261-278.
- Keck, C. (2010). How do university students attempt to avoid plagiarism? A grammatical analysis of undergraduate paraphrasing strategies. *Writing & Pedagogy*, 2(2), 193-222.
- Kier, C. (2014). How Well do Canadian Distance Education Students Understand Plagiarism? *The International Review of Research in Open and Distance Learning*, 15(1), 227-248.

- Marshall, S., & Garry, M. (2005, December). How well do students really understand plagiarism. In *proceedings of the 22nd annual conference of the Australasian Society for Computers in Learning in Tertiary Education (ASCILITE)*, 457-467.
- Ramzan, M., Munir, M., Siddique, N. and Asif, M. (2011). Awareness about plagiarism amongst university students in Pakistan. *Springer Science+Business Media*.
- Someren, M., Barnard, Y. & Sandberg, J. (1994). *The Think Aloud Method: A practical guide to modelling cognitive processes*. London: Academic Press.
- Van Weijen, D., Van den Bergh, H., Rijlaarsdam, G., & Sanders, T. (2009). L1 use during L2 writing: An empirical study of a complex phenomenon. *Journal of Second Language Writing*, 18(4), 235-250.
- Zimitat, C. (2007). A student perspective of plagiarism, *Student Plagiarism in an Online World: Problems and Solutions: Problems and Solutions* (pp. 10-20). Retrieved on June 30, 2016 From https://books.google.co.th/books?hl=en&lr=&id=79t3WSkjaCsC&oi=fnd&pg=PT35&dq=A+student+perspective+of+plagiarism&ots=58N1obSZgn&sig=SrfTpb4Q41m9K9temwfzKzUTUuU&redir_esc=y#v=onepage&q=A%20student%20perspective%20of%20plagiarism&f=false.